

Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΝΤΑΝΗΣ

«Ο φόρος τῶν ναυτικῶν νήσων. Ο Χατζή—Καραντάνης στὴν Ἀρμάδα. Ένας ντροπιασμένος γυρισμός.» Ἐχεις καὶ χαρῆμι, παιδί μου! Ἀπὸ τὸν πύργο, σὲ καλντιρίμι. Τὸ δεξαστικὸ τῆς Καραντάναινας. Τί εἶπε ὁ Κανάρης. Καὶ τί λέει τὸ τραγοῦδι τῆς Ὑδρας.

Οἱ Τοῦρκοι ἤξεραν ν' ἀριεργούν καλὰ τὸ κοπάδι τους. Στὸν καιρὸ τῆς σλαβίας, ζήτοσαν ν' ἔλεγον ἀπὸ γάθε Ἑλληνικὸ τόπο, ὅτι καλλίτερο μοσοῦσε νὰ δώσει. Ἀπὸ ἄλλους γεννήματα καὶ ὁποιοῦν, ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους χορήματα ἢ καὶ τὸ διαμαντιὰ τῶν γυναικῶν τῶν. Καὶ ἀπὸ τὰ τρία ξερονησία, Ὑδρα, τίς Σπέτες καὶ τὰ Ψαρά, ἐπαίριαν τὸ χαράσι σὲ ἄντρες ἢ μᾶλλον σὲ παλλητάκια. Τὰ τρία ναυτικὰ νησιά ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ στέλνουν γάθε χρόνο στὴν Πόλη 50 νέους, ποὺ θὰ ὑπηρετοῦσαν γιὰ ἓνα χρόνο στὰ τουρκοῦ καράβια καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Δοβλετίου. Τὰ καράβια αὐτὰ ἦταν ζουράκια, ἐκστὴν τῶν Βενετῶνων, ν' ἐδούλευαν γιὰ νὰ πλουτίσουν πράγματι τοὺς διαφόρους πασάδες. Ἐπομένως οἱ νέοι Ἑλληνες ναῦτες ἀποτελοῦσαν τὰ καλλίτερα πληρώματα.

Κάθε χρόνο, τὰ ὄνοματα ὅλων τῶν παλληκαριῶν ἔμπαιναν σὲ κλήρο. Ἐβγαίναν πενήντα κλήροι. Καὶ ὅποιον τοῦγραφε ἢ μοῖρα θὰ «ρογαζότανε» γιὰ τὸν Ἀρμάδα. Ὁ ἀποχριστικὸς καὶ ἡ ἀναχώρηση τῶν παλληκαριῶν γινότανε στὰ τρία νησιά μὲ κλάματα τῶν συγγενῶν καὶ τίς εὐχὲς τῶν φίλων.

Βρισκόμαστε στὰ 1769. Ἡ Καραντάναινα, χήρα, ἀπὸ τίς ἀρχοντικώτερες οἰκογένειες τῆς Ὑδρας, γυναίκα εὐλαβητικὴ καὶ τῶν φτωχῶν προστάτρια, ἔνα μόνο παιδί ἔχει, ἓνα τῆς ἄφησε ὁ μακαρίτης ὁ Χατζή Καραντάνης. Τὸ Μιχάλη της. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ὁ κλήρος τὸβγαλε νὰ πάη ναῦτες στὰ Τουρκοῦκα, νὰ ὁ ο γ ι α σ θ ἦ ὁ μονογενὴς της. Ἡ χήρα μαζεύει ὅλα τ' ἀσημιὰ της, πηγαίνει στὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Σουλτάνου ποὺ ἦθε στὴν Ὑδρα γιὰ τὸ ἐφευγνὸ ναυτομάζωμα, τὰ ρίχνει ὅλα στὰ πόδια του καὶ παρακαλεῖ νὰ τῆς τὸν ἀφήσῃν. Μὰ τοὺ κἀνον! Ἡ ἀπαιτία αὐτὴ δὲν ἐξαγοράζεται... Καὶ ἡ χήρα φεύγει, σρονγγίζοντα τὰ μάτια της μὲ τὸ δροαίτιο μαντήλι της...

Ἡ πηρὴ μέρα τοῦ μισομοῦ ἦθε. Ὁ γυιὸς τῆς χήρας ἀποχριστῆ τῆ μάνα του καὶ φεύγει. Πάει στὸ ριζικὸ του...

***

Περὶ ἓνας χρόνος, λίγοι μῆνες ἀκόμη. Καὶ ὅσοι ζήσανε, ὅσους δὲν ἔφαγε τὸ βόλι ἢ τ' ἄγρια κήματα, γυρίζουν στὴν Ὑδρα, οἱ δικοὶ τους τοὺς προσδεχόνται χαροῦμενοι καὶ τὸ βράδυ τὰ τραγοῦδια τους ἀντηχοῦν στὰ καλντιρίμια τοῦ νησιοῦ. Μονάχα τῆς Καραντάναινας, τῆς ἀρχόντισσας ὁ γυιὸς δὲν ἐγύρισε ἀκόμη. Ρωταῖε ὅλους, ν' ἄλλοι τῆς λένε πὸς τὸν ἀπάντησαν σὲ μαζουρὲς θάλασσες.—στὴ Μπαρμπαριά, στὸ Τούντζι—ν' ἄλλοι θάβουν νὰ ποῖν πὸς σοτώθηζε σὲ μιὰ μάχη ζουρσάρη καὶ τὸν θάψανε σ' ἔρημο γιάλι. Καὶ ἡ Καραντάναινα δὲν ἔχει ἀν πῶρη νὰ κλάψη, ἢ νὰ περιμένῃ. Καὶ ὁλοένα στὶς ἐκζητήσεως γυρνᾷ καὶ τῆζει λαμπάδες καὶ εἰκονίσματα... Καὶ τὰ χρόνια περνοῦν. Κι' ὁ Μιχάλης δὲ φαίνεται. Κι' ἡ κατακαμένη ἢ χήρα ἢ Ὑδραῖσα ὁλοένα ἀγναντεύει τὸ πέλαγος καὶ ὁλοένα ρωταῖε τοὺς ναυτικούς ποὺ ἀράζουνε στὸ νησί :—«Μὴν εἶδατε τὸ γυιὸ μου, Μιχάλης Χατζῆς Καραντάνης τ' ὄνομά του !...».

***

Μιά μέρα, ἐξεῖνοι ποὺ ἦταν στ' ἀρχογαλὶ ν' εἶχανε τὴ ματιὰ γυμνασμένη, εἶπαν :—«Μωρέ, μεγάλο μάρσο ἐτοῦτο ποὺ ἔρχεται !...». Καὶ σὲ λίγο ποὺ ἔσχωρίσανε τί σημάια τοῦ προσθέσανε : «Τοῦρκοιο εἶνε, φωτιά νὰ τὸ κάψῃ !».

Ἐπειὶ ἀπὸ κάμποσους ὥρα ἓνα ὄμορφο, δυνατὸ καράβι, ἓνα δίζροτο, ὄραξε στὴν Ὑδρα.

— Πὼς τότε λένε τὸν καπετάνιο σας ; ρώτησαν οἱ Ὑδραῖοι ἢ γιάλοῦ τοὺς ναῦτες.

— Τώρα θὰ τὸνε δῆτε. Θὰ βγῆ ἔξω. Ἀλλ' ἡ Καραντάνης τότε λένε. Ἀλλ'... Καραντάνης ! Καὶ οἱ ἀγαθοὶ Ὑδραῖοι δὲ μορφοῦσαν νὰ πιστέψουνε στὰ μάτια τους, ὅταν εἶδαν νὰ πηδᾷ ἔξω καὶ νὰ βγαίη μεγαλοπρεπῆ, σαριζοφορμένους ὁ Μιχάλης, ὁ γυιὸς τῆς χήρας τοῦ παλιῦ Ὑδραῖου ζουρσάρου καὶ τουρκομάχου ὁ μοναχογυιὸς !...

Εἶπε τουρζέμει λοιπόν, γι' αὐτὸ δὲ φαινότανε στὸ νησί, κάμποσα χρόνια τώρα, καὶ νὰ ποὺ ξεπαιώθηζε ν' ἦθε.

Ὁ ἔξωμότης τοῦς χαροῦτῃ. Ἐξεῖνοι ὄμως χαμόδονται πὸς δὲν τὸν ἀναγνωρίζουν. Τοῦ γυρίζουν τίς πλάτες καὶ φεύγουν. Κάποιοι αἰεὶ νὰ δώσει μαντῖο τῆς χήρας.

— Κυρὰ—Καραντάναινα ! Ἦθε ὁ γυιὸς σου !

— Ὁ γυιὸς μου ! Ὁ Μιχάλης μου ! Χριστὲ καὶ Παναγιά !...

— Μὴ μελετῆς τὴν Παναγιά, λέει τὸ πιρὸ στέμα, γιὰτὶ ὁ γυιὸς σου ἦθε, μὰ δὲν εἶνε Μιχάλης παιδί. Εἶνε Ἄλλης !...

Ἡ χήρα δὲν προσθάνει νὰ βγάλῃ φωνή, γιὰτὶ νὰ ποὺ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ πύργου τῆς βλέπει ἓνα καριζοφόρο ν' ἀναβαίνει τὸν ἀνήφορο καὶ ν' ὄρχεται.

— Δες τὸν ! λέει ὁ μαντατοφόρος. Σαρίζι φοράει. Καὶ φεύγει.

***

Ἡ μάνα τότε βλέπει ποὺ ἀνεβαίνει τὸν πύργο τῶν προγόνων του, τὸν ιστορικὸ πύργο τῆς Κιόφας καὶ λέει : «Ἐτέ μου, πὸς δὲ σοσιάζονται, οἱ τοῖχοι νὰ πέσουνε ὅλοι ἐπάνω μας !...»

— Γεῖά σου, μάνα !... Τί στέγες ἔτσι ὀκαλῆ ; Δὲ μὲ γνωρίζεις ; Ἐγὼ εἶμαι ὁ γυιὸς σου, ὁ Καραντάνης !

— Μπὰ ; Ὁ γυιὸς μου καὶ φοράει... σαρίζι... Λοιπὸν θὰ τουρζεφῃ !...

— Ἐ, ν' ἂν τουρζεφῃ καὶ τὴν ἐμὰντα χαμογελῶντα ὁ ἔξωμότης. Οἱ Τοῦρκοι εἶνε σήμερα ὄχοντες ὅλου τοῦ νησιοῦ. Νάφθηε στὴν Πόλη νὰ μὲ ἴδῃ. Νὰ ἴδῃ σεράγια καὶ υπαξέδες, ὅλα διὰ μου...

— Ὅλα διὰ σου :

Ἀνέ : Ἐχο καὶ χαρῆμι μὲ ὄμορφες γυναῖκες, ποὺ θάεινε ὄλες σλαβὲς σου καὶ θὰ σὲ προσωνάνε... Γι' αὐτὸ ἦθε, νὰ σὲ πάρο...

— Μπαρβό, παιδί μου, ποὺ θυμήθησε τὴ μανουῖα σου... Καὶ μὲ τί θὰ φύγομε γυζα μου.

Κορδαμένος, χαϊδεύοντας τὴν ζουλιὰ του ὁ ἔξωμότης, παρῶντας στὰ σοβαρά τὰ λόγια τῆς μάνας του, λέει :

— Μὲ τί θὰ φύγομε ; Ἐγὼ ἔχο ἓνα καράβι ὄλο δικό μου, κάτσο στὸ λιμάνι, ἓνα δίζροτο.

— Ἐτοί, ἔ ! λέει ἡ μάνα μὲ τὰ μάτια λάμποντα. Μὰ δὲν πιστεύω. Ἐξέω νὰ τὸ ἴδῃ !...

Χαμογελῶντας ὁ Ἄλλης τῆς λέει :

— Πάμε ἔξω νὰ καμαρώσῃς τὰ μεγαλεῖα τοῦ

γυιὸ σου !

Καὶ βγαίνουνε στὸ μπαλκόνι. Ὁ ἔξωμότης προσερῆε στὴν ἄρη. — Νὰ αὐτὸ εἶνε ! λέει.

Καὶ δείχνει τὸ καράβι μὲ τὴν κόκκινη παντιέρα. Τότε γύνεται ἀπάνω του ἡ χήρα ἢ Καραντάναινα, ἡ μεγαλόκομη καὶ δυνατὴ ἀκόμη Ὑδραῖσα, καὶ μὲ μιὰ γερὴ σαρεῖσι, τότε ρίχνει γάτο, στὸ καλντιρίμι. Ὁ ἔξωμότης πέφτει καταξέφρα ὀσὶς πέτες καὶ σάσι τὸ κροάνι του. Ἀῖματα καὶ μυσάλο σκορπιόνται στὸ καλντιρίμι. Ὁ Καραντάνης εἶνε νεκρὸς καὶ ἀπάνω ἀσχημῆ ἢ μάνα του κοιτάζει μὲ τὰ μάτια τεγτωμένα καὶ μορφοῦρῆε :

— Δὲν ἐσκότωσα τὸ παιδί μου... Ἐγὼν Τοῦρκο σκότωσα !, Ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ...

***

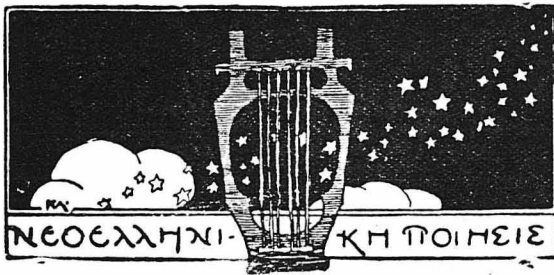
Ἐξῆς χρόνια πολλὰ ἀκόμη ἢ Καραντάναινα.

Δὲν τὴν ἐπέριξε γυνεὶς, γιὰτὶ ὄλο τὸ νησί ἦτανε μὲ τὸ μένος της. Οἱ προσετοὶ εἶχαν πεῖ στοὺς ναῦτες τοῦ δίζροτου. «Ἀνοῖξε πανιά, φευγάτε !. Τὸν Καπετάνιο σας τότε σκότωσε ἢ μάνα του, ποὺ τὸν ὄριξε...» Καὶ τὸ κατακαμένο καράβι εἶχε γύγει, παίγοντας μαζί καὶ τὸ οσοπομένο, γιὰ νὰ τότε θάψουνε ἄλλοῦ, ἔχι στὸ γῶμα τῆς Ὑδρας.

Τὸ δῶμα ἔμεινε ἱστορικὸ. Ὁ ναύαρχος Σαχτοῦνης τὸ διηγότανε συχνὰ ν' ἔλεγε :—«Θὰ σὰς πῶ τὸ δόξαστικὸ τῆς Καραντάναινας. Νά, μωρέ, τέτοιες γυναῖκες βγάξει ἡ Ὑδρα !...»

Καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ μεγάλος Κανάρης θύμωσε μ' ἓναν καζοζέ-

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Όνειρο άπίστευτο ή λόγωση μέλα. Κ' έρω κι ή Άνωθία Δ'γοι παλαιο όντοσφορι μου και κάποιες κοπέλες μαζι, Μπήκαμε μέσα σε μια γαλανή, μεθνομένη βαρκουλα, Μπήκαμε μέσα και πήμε μακριά στις Χαράς τό νησί.

Ότ' ένα σύννεφο κι' ότ' ένας μαύρος καπνός στον άέρα. Πλάι μας στήθη έρωτιάσικα κι' όστροι, χιονάτοι λαμοί, Φώς στα μαλλιά τά ξανθά, φώς στο πέλογο, φώς πέρα ως πέρα Μά πούς έπληξε ποτέ τον μακριά στες Χαράς τό νησί.

"Ω! τι μέ νοιάζει κι' αν πήμε ως εκεί; Τι μέ νοιάζει; Γέλια! "Ολ' ή γλυκεία οντοσφορία μου, γέλια ή θλιμμένη ζωή, Σε' άπειρο μέσα κυλίστε κι' ή Άνωθία τραλλά τραγουδάει "Όπου και ήνε μακριά θα φανή της Χαράς τό νησί...

Λάμπρος Πορφύρας

ΕΑΡΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Στά περιβόλια αλόιθικε γαλήριο τό βράδυ οι εσχατές με τά ζήρα τους γρούσανε στή χώρα, σπαιμάτησαν να τολζόντε τα έβλια περιβόλια, κάθε ζωή αποκόσωση κι' είνε ή ώρα τόρα που άνάβουτε τά φώτα τους, μακριά, κάποια σπαιάκια, που μια κραγή ήρωζοδ' ξεοιάζει τό σοκοιάδι.

κι' όπον θροορν άνήνοχη οι ορχήλες πλατάνες στες αΐσας της έσοπερηής τ' άερο και κοφο γαδι. Είνε ή ώρα ανάμεσα που σ' άδηια τά κλεισμένα οι πεταλοίδες — όπον ζορν με φώς — θενά πεθαίνουν, που τον γαλήριο ορανό όστρο λαμπρά διαβαίνουν και ποι ή νηχί μου οσβαρη στέκειται όα ν' άνοχη τις μέρες μου στο παροιάδον να πηγούν μια — μια άργά, βαριά, — σάν όρημοι καρπού στή ήρωζία.

Κώστας Ουράνης

ΑΓΕΡΙ

"Αχ, τι γλυκά που φήσαγε τάγχοι δκ φροσος ξανά τόσο γλυκά Και πειά τέτοια δροσάτα δέ μοιζει και μέσα τόσο αϊθέριο ήδονικά.

Με τί άλαφρο άνάπνεα στήθος τότε; πώς τόνωσασθα δροσάτο ως στή νηχί... Πώς ή προές της άνοξής ή πρώτης μου άνάσταναν τή νησο μου έξοχή.

κι' έντός μου θείο μνησταν καλο- και μου χαιδέταν άνθημα γαλανά. "Αχ, τι γλυκό που φήσαγε τάγχοι τόσο γλυκό δέ φήσαγε ξανά.

"Ολόγωνα μου τί όμοσφιά, τί τραλλά! Βιοσλείκο μου δλη ή φήση μαζικό Και μια γαλάζια μοΐφτανε κορφέλια σιγαλι στα μαλλιά βασιλικό.

Τι διάφανος, τί φωτερός ο άέρας Κι' αν κάποιε θλιμμένη οσνεφια μά της νηχίς μου ο μιστικός αϊθέρος, τή γαλανή του φέλαγε όμοσφια.

Μαρία Σάμπα

φαλο ναύτη του, ειπε :

— Θα σε πάω, βρέ, στην "Υδρα και θα σε ριζοι από την Κιάφα σάν τον Καραντάνη!..

***

"Υστερ' από τό δράμα τοϋτο, βγήχαν διάφορα τραγουδία. "Ένα άρχίζει έτσι :

Το μάδατε τί γέννηκε στες Κιάφας τ' άκροτόπι; Τοδ Καραντάνη, τό παιδι, τό Καραντοσπαιδι Γώροζις ή Καραντάναρα, εκείνη ή άντρογγωαία Στο καλντιμοί άπ' τον όντα, και μέσοκ' άκόμη τό αίμα Στά περβολίθαρα της γής, που γήθη σάν ποτάμι Και τώμαδεν ή γειτονα κι' ή παραπέρα ροδρα Και τώδαν άντρος και παιδιά, γυναικες και κορίτσια.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ Κ' ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ

Πού πέφτει κατά προτίμηση ο κεραυνός. Τά σχήμα:α του κεραυνού. Οι ύψηλοι νεένυφες κι' ο κεραυνός. Μέσα στα φουστάνια της βροκοσπούλας. Η είνε δύναμις. Ο κεραυνός που ξεγυμνώνει και δέ σκοτώνει. Ο γιατρός... κεραυνός!

"Αν λάβη κανείς όπ' όσιν του ότι τά περισσότερα δυστυχήματα τά προεχομένα από τον κεραυνό συμβαίνουν στην έξοχή, θα βγάλη και' άνάγκη τό έξής συμπέρασμα : Ο κεραυνός χτυπάει κατά προτίμηση όσους εσχαζονται στα χωράφια. Οί περισσότεροι άπ' αϋτους τους δυστυχείς κατά την ώρα της μπόρας ζητούν καταφύγιο κάτω από ψηλά δέντρα ή εξακολουθούν να εσχαζονται, κρατώντας στα χέρια σιδερένια άντικείμενα : αλέτρια, δοσπάνια, τσασιά κλπ. Είνε δέ γνωστό ότι τά δέντρα και τό σίδερο τραβούν τό κεραυνό.

Ο κεραυνός επίσης πέφτει πολύ συχνά και στις έκκλησιές: γι' αϋτό οι πιστοί που καταφεύγουν σ' αϋτές κατά τις κακοκαιρίες δέ βροσούνται διόλον εν άσφαλείη.

Σε κάμποσα μέρη όσραζε συνήθεια να χτυπούν δυνατά τις ζαμπάνες, όταν εσχατεί ή μπόρα, για να τή δώσουν. «Όσοις κρατεί τό σκονί της ζαμπάνας και τή χτυπάει την ώρα που ή μπόρα ξεσπάει κεραυνοβολείται σχεδόν άβρογίας» βροβόλωνι ο μάγας Φλαμπαριών και τό κροτο του σερφού αϋτί ή επιστήμονος δέν μας επιτρέπει να εσχομε ζαμπάν άμφοβία για τή γνώση του.

Ο κεραυνός συνήθίζει να παίρνει χιλια διάφορα σχήματα κι' έχει άμέτρητες ιδιοτροπίες στην εμφάνισή του.

Πολλές φορές παίρνει σχήμα σφαιροειδ, μπαίνει στο έσωτερικό ενός σπιτιού εσχαζίνοντας τον τόμο στους δυστυχισμένους ενοίκους του και παρούντας από ζαμπά μικρή ζαμπάδα βροβίνοι πάλι έξω στον άέρα, όπου και ξεσπά. Ο Ντ' Μπελλό διαγγείται στα άποικιομνηστικά του ότι κατά την πρώτη νύχτα των γάμων της Άρτεμιδος, νόθου κόρης του Έροζου ΙΙ της Γαλλίας ο κεραυνός μπήξε από τό παράθυρο, πέφασε άπ' όλες τις γωνίες του δωματίου, έφτασε στο ζορβιάτι των νεονύμφων κι' έσκαψε τ' άσπρόσουμα μαζί με τό νυχτικό της βασιλοπούλας. Οι δύο νεόνυμφοι που βροσόντουσαν στο ζορβιάτι δέν έπαθαν τίποτε. Φαντάζεσθε όμοσ τό φόβο τους.

Ο ήγούμενος Σαλλαζάνι διαγγείται ότι «στις 29 Αϋγούστου 1791 μια ισπανοπούλα έφασε τό ζοσάδι της σ' ένα λειβάδι την ώρα που ξεσπασε ή μπόρα, όταν έσκαφα ειδη μπρός της μια φωτεινή σφαίρα άσχετά μεγάλη. Ο μικρός αϋτός σφαιροειδής κεραυνός γλιστρούντας στή γή έφτασε ως τά γυνά ποδια της, τά ζάιδεψε, χώνησε κάτω άπ' τά ρούχα της, βγήξε από την άκρη του ζοροσ της ιατροφόντας πάνω τό σφαιροειδ του σχήμα και έσπασε στον άέρα με μεγάλο κροτο. Τή στιγμή που ο κεραυνός άνέβαινε μέσα άπ' τό ρούχα της, τά φουστάνια της φούσωσαν σάν άνοιγμένη όμπροέλλα κι' ή κόρη έπασε μπρούνια. Λυό διαβίστες που πενούσαν έκει κατά τύχη έτρεξαν άμέσως να τή σηκώσουν, αλλά με μεγάλη τους άπορία ειδαν ότι ή βροκοσπούλα δέν είχε πάθει τίποτε».

Ένας άλλος κεραυνός που έπασε στα 1852 κατετάρταξε πολύ τους Γάλλους και εδωσθηθή σημείο προεχομένο από τό Θεό. Μία μέρα στην εκκλησία του Άγιου Μαρτίνου ενήφ γινόταν ή λειτουργία για μια φωτεινή σφαίρα ή άνηξε έσκαφα πάνω άπ' τό κεφάλι του έπισκόπου, στάθηνεν έκει λίγες στιγμές κι' άνέβηξε έπειτα πάλι προς τον ορανό «προς μεγάλην εκκλησίην των πιστών». Έπροετο περι κεραυνού. Αϋτή ή σζηνη παριστάνεται στον πίνακα του ζωγράφου Εϋσταθίου Λεζνέ, τον εσυχαρομένο «Η λειτουργία του Άγιου Μαρτίνου», που τόρα βροζέεται στο μουσειό του Λούβρου.

Μία από τις περιεσγότερες ιδιοτροπίες του κεραυνού είναι να ξεγυμνώνη τά θήματα του. Ο Μοσάντ διαγγείται ότι ένας κεραυνός κάποτε έξοσισε τά ρούχα και τις κάλτσες μιας γυναικός και τά πέτυξε πέντε βήματα μακριά της έτσι που γυνή καθός ήταν άναγκάστηκε να ριζέει πάνω της ένα σεντόνι και να τρέξη στο γειτονικό χωροδ όσπου να βρη ρούχα».

Στά 1898 επίσης δύο ζορτίσια ξεγυμνώθηκαν τελείως από έναν κεραυνό που δέν τις έπειράξε καθόλον.

Ποτέ δέν θα τελειώσαμε αν θέλαμε ν' άνασέσουμε όλες τις ιδιοτροπίες του κεραυνού: Κάποιον τον έσχισε στα δύο σά να τον έζοψε με τσεκούρι, ενός βαβαλλάρη άρπασε τό ζαμουτσάκι από τά χέρια του, μέσα σ' ένα μαγαζι έφόνεσε όλες τις μονές άγγελάδες κι' άφησε άπειραχτες όλες όσες ήτανε δύο δύο δεμένες, σ' ένα βάλτο έφόνεσε όλα τά ψάρια κλπ.

Και τόρα όφου μιλήσαμε για τό φιλοσοφικό κεραυνό που λυπάται τις όμορφες γυναικες, για τον άσβηθ κεραυνό που πέφτει σ' όσους τρέχουν να γονατίσουν μπρος στις άγιες εικόνες, για τον άναιδη κεραυνό που ξεγυμνώνει τά ζορτίσια στην έξοχή, για τον ένοχητικό κεραυνό που ταράζει τον ήλιο των νεονύμφων, όταν άσυχγώρητη παράλειψη να μιν ζάνουμε λόγο και για τό... γιατρό κεραυνό.

Τό Σεπτέμβρη του 1898, διαγγείται ο Φλαμπαριών, κάποιος γατζής από τό Ρομαίν, όνομαζόμενος Φινό, σκεκόταν όρθος στην πόρτα του κυτάζοντας τή μπόρα που δυνάμονε, όταν έξασα μια άσφαρη συνδοδεομένη από κεραυνό τον χτύπησε και τον πέταξε στο βάθος του γαιουδ. Τό νοστιμότερο όμοσ είνε ότι ενός ο άλλοζός αϋτός γατζής έπασχεν ως τότε από ρευματισμούς στα πόδια του και περπατούσε με κόπο άνομαίνοντας στο ραβδί του, μετά τό συμβάν αϋτό δέν μεταχειρίστηκε πειά σ' όλη τή ζωή του πισταίνονι κι' έκανε τή δουλειά του χωροδ να δυσκολεύεται στο βάδισμα.

Ο Έπιστήμων